

Arrest

nr. 198 478 van 24 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 31 oktober 2017.

Gelet op de beschikking van 29 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. DHONDT verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidige vierde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige asielaanvragen heeft uiteengezet. Zij verklaart dat haar echtgenoot zich in februari 2017 van het leven beroofde. Zij geeft verder aan voor haar leven te vrezen in Afghanistan.

Zij legt een medisch attest voor en verwijst verder naar de brief van haar advocaat en de documenten die haar zoon in het kader van zijn tweede asielverzoek aanbrengt.

Haar eerste asielaanvraag werd door de commissaris-generaal afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er aan haar vermeende problemen in Herat geen geloof kon worden gehecht en dat zij, gezien haar verklaarde herkomst uit deze stad, geen risico liep op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest nr. 83 706 van 26 juni 2012.

In het kader van haar tweede asielaanvraag nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er niet langer geloof kon worden gehecht aan haar Afghaanse nationaliteit. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest nr. 162 518 van 22 februari 2016.

De commissaris-generaal besliste haar derde asielaanvraag niet in overweging te nemen. Haar beroep tegen deze beslissing werd door Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 177 900 van 18 november 2016.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene

situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoekster haar vorige asielaanvragen werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoonbaar in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij zich louter beperkt tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van de bevindingen van de commissaris-generaal.

De Raad merkt op dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, wat in casu niet het geval is. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

Daargelaten de discussie omtrent het e-mailadres op het attest van het Afghaanse consulaat in Mashad waarbij verzoekster verwijst naar de stukken 2 en 3 gevoegd als bijlage aan haar verzoekschrift, merkt de Raad op dat het attest niet vermeldt op welke manier de Afghaanse nationaliteit van verzoekster werd vastgesteld. In het attest wordt er immers enkel verwezen naar "de voorgelegde documenten" zonder verder in te gaan op de aard van deze documenten.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich in haar verzoekschrift verder beperkt tot het opnieuw aanhalen van argumenten die haar zoon eerder in zijn beroep tegen de intrekkingbeslissing in het kader van zijn vorige procedure voor de Raad naar voren bracht.

De Raad verwijst in dit verband naar hetgeen dienaangaande bij 's Raads arrest nr. 162 520 van 22 februari 2016, werd vastgesteld omtrent het Dari en het Farsi, met name:

"Voor het overige dient vastgesteld dat verzoeker zich beroept op dezelfde middelen als deze die in het verzoekschrift van zijn vader werden ontwikkeld, wiens dossier gekend is bij de Raad onder nummer 180.197. Inzake verzoekers vader werd in arrest nummer 162 517 van 22 februari 2016 geoordeeld als volgt:

(...)

Waar verzoeker uitgebreid ingaat op het Dari (in Herat en Kabul) en het Farsi (verzoekschrift, stukken 2-5), kan worden aangenomen dat het Dari in Herat dicht aanleunt bij het Farsi in het Iraanse Mashad en niet volledig gelijk is aan het Dari dat in Kabul wordt gesproken. Desalniettemin dient opgemerkt dat verzoeker en zijn echtgenote verklaarden gedurende twintig jaar in Afghanistan te hebben gewoond alvorens zij naar Iran vluchtten. Redelijkerwijze kan, ondanks hun beweerde analfabetisme en ongeschooldheid, worden aangenomen dat zij heden nog steeds in staat zijn het onderscheid tussen beide talen/dialecten te maken, quod non in casu zoals blijkt uit het verzoekschrift en hun verklaringen tijdens het gehoor. Het is geenszins aannemelijk dat verzoeker en zijn echtgenote enerzijds stellen dat zij het onderscheid tussen Dari en Farsi niet kunnen maken en anderzijds stellen dat zij problemen zullen kennen wanneer zij in Afghanistan hun Farsi-accent zouden gebruiken. Deze beide beweringen zijn niet met elkaar in overeenstemming te brengen. Verder kan niet worden ingezien welke zin het zou hebben om verzoeker en zijn echtgenote te testen op hun kennis van het Dari wanneer zij beiden verklaren deze taal niet te kennen. Dat verzoekers zoon enkele verschillen in de woordenschat tussen het Dari en het Farsi kan aangeven, doet geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing met betrekking tot de talenkennis van verzoeker en zijn echtgenote. Wat betreft de psychomedische problemen van verzoeker (zie map 'Documenten' in het administratief dossier en stuk 10 in het rechtsplegingsdossier) dient vastgesteld dat uit de bijgebrachte medische attesten geenszins valt af te leiden dat verzoeker dermate te lijden heeft aan geheugen- of andere problemen dat hij niet meer in staat is tot het afleggen van coherente verklaringen of zich zijn moedertaal te herinneren.

Bovendien blijkt dat de gehoren op een normale wijze zijn geschied en dat er rekening werd gehouden met verzoekers leeftijd en gezondheidsproblemen. Voor het overige dient verzoeker zich met betrekking tot zijn medische problemen te wenden tot geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De nota's van verzoekers raadsman van het gehoor van verzoekers zoon (verzoekschrift, stuk 6), doen aan het voorgaande geen afbreuk.

Gelet op het voorgaande wordt in de bestreden beslissing terecht geoordeeld als volgt: "Zo is het in de eerste plaats vreemd dat u, de taal Dari niet machtig blijkt. Dit in tegenstelling tot uw bewering voor de DVZ (Verklaring betreffende procedure, 15/10/2014, punt 2). Aangezien u beweert tot uw twintigste in het Afghaanse Herat gewoond te hebben (zie gehoorverslag CGVS dd. 17.11.2014, p. 3), mag redelijkerwijze worden aangenomen dat u de taal waarvan u en uw echtgenote hebben beweerd dat het uw moedertaal betrof, nog in enige mate beheerst (zie verklaring betreffende procedure DVZ dd. 15.10.2014). Het is dan ook opmerkelijk dat u, toen u tijdens het gehoor voor het CGVS gevraagd werd of u Dari kon spreken, zelf aangaf dit niet te kunnen (zie gehoorverslag CGVS dd. 08.01.2015, p. 18). Des te opmerkelijker is het feit dat u zelfs moest vragen of wat u tijdens het voorafgaande interview gesproken had geen Dari was, hoewel u daarna beaamde dat u Farsi gesproken had. Bovendien stelde u, gevraagd naar belangrijke verschillen tussen Dari en Farsi, niet te weten of die er zijn (zie gehoorverslag CGVS dd. 08.01.2015, p. 18). Uw echtgenote vroeg de tolk tijdens haar interview dd. 08.01.2015 of de tolk die haar in het Dari aansprak Farsi kon praten aangezien zij zelf Farsi sprak (zie gehoorverslag CGVS dd. 08.01.2015, p. 2). Toen haar hierop gevraagd werd of zij met u Farsi of Dari spreekt, verklaarde ze met u Farsi te spreken en dat zij denkt dat Farsi en Dari hetzelfde zijn. Aangezien jullie beweren in Afghanistan te zijn opgegroeid en er gedurende een twintigtal jaar steeds Dari hebben gesproken, is het hoogst totaal onaannemelijk dat jullie niet beter op de hoogte zijn van de verschillen tussen beide talen, zelfs al hebben jullie daarna een dertigtal jaar in Iran gewoond. Temeer gezien het grote belang dat het gebruik van Farsi zonder Dari kenmerken voor u en uw familie moet hebben gehad. Zoals ook uw advocaat in zijn schrijven van 14 januari 2015 aangeeft, kon het gebruik van Dari immers aanleiding geven tot wantrouwen met betrekking tot uw nationaliteit en tot discriminatie. De verklaring van uw advocaat in diezelfde brief dat het Dari dat in Herat gesproken wordt veel nauwer zou aanleunen bij Farsi dan bij het Dari dat in Kaboel of Jalalabad wordt gesproken is geen afdoende verklaring voor het feit dat jullie kennis van het Dari onbestaande is. Dat het Dari dat in Herat wordt gesproken nauwer bij het Farsi aanleunt, betekent immers niet dat beide talen identiek zouden zijn of dat het belang van de verschillen minder groot zou zijn geweest voor jullie leven in Iran. Bovendien wordt de stelling van uw advocaat in dit verband op geen enkele manier ondersteund door objectieve informatie." Deze motivering wordt door de Raad tot de zijne gemaakt."

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting van 15 december 2017, alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 18 oktober 2017, verwijst de advocaat van verzoekende partij naar het pleidooi dat haar confrater hield in het kader van de tweede asielaanvraag van verzoekende partij haar zoon R.M. op 's Raads zitting van 8 december 2017.

Verzoekende partij haar zoon voerde toen ter terechtzitting van 8 december 2017 het volgende aan: *“voert verzoekende partij vooreerst aan dat zij een verblijfsrecht heeft in België. Zij licht toe dat zij wil doorgaan met haar asielaanvraag aangezien zij wil laten weten wie ze zijn, met name Afghaanse vluchtelingen uit Iran. Verzoekende partij vervolgt dat haar vader kampte met ernstige psychische problemen en dat hij zich van het leven heeft benomen in België waarna hij in Iran werd begraven. Verzoekende partij wijst er op dat op haar een medewerkingsplicht rust, maar dat op het Commissariaat-generaal een samenwerkingsplicht rust. Verzoekende partij vervolgt dat haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig wordt bevonden, terwijl niet kan betwist worden dat zij en haar familie Afghaanse vluchtelingen waren/zijn in Iran. Verzoekende partij wijst voorts op de taal die zij spreekt en de verklaring van de tolk waaruit blijkt dat zij de taal spreekt zoals deze in Herat wordt gesproken. Voorts stelt verzoekende partij dat zij een e-mail heeft gestuurd naar het adres waarvan de verwerende partij meent dat dit het juiste adres is van het Afghaanse Consulaat-Generaal in Mashad en dat dit emailadres niet correct is zoals blijkt uit de stukken die zij toevoegt. Verzoekende partij wijst er op dat verschillende documenten niet zorgvuldig werden onderzocht, zodat haar dossier en dat van haar moeder moeten teruggestuurd worden voor een grondig onderzoek.*

Verzoekende partij toont ter terechtzitting haar origineel paspoort en legt een aanvullende nota met stukken neer.”

5. De Raad wijzigt zijn standpunt van de beschikking.

Ofschoon het *in casu* weliswaar een meervoudige asielaanvraag betreft, werden de door de verzoekende partij in het kader van onderhavige asielaanvraag neergelegde documenten door het Commissariaat-generaal niet aan een voldoende zorgvuldig onderzoek onderworpen. Om te vermijden dat na deze asielaanvraag opnieuw een asielaanvraag wordt ingediend, het betreft hier immers de vraag naar de nationaliteit van de verzoekende partij, is de Raad van oordeel dat een grondig onderzoek dient te gebeuren met betrekking tot de door de verzoekende partij afgelegde verklaringen en de neergelegde documenten waaruit volgens verzoekende partij zou blijken dat zij en haar familie Afghaanse vluchtelingen waren/zijn in Iran. Zo stelt verzoekende partij onder andere dat zij een e-mail heeft gestuurd naar het adres waarvan de verwerende partij meent dat dit het juiste adres is van het Afghaanse Consulaat-Generaal in Mashad en dat dit emailadres niet correct is zoals blijkt uit de stukken die zij toevoegt, doch de Raad heeft dezelfde oefening gemaakt en het emailadres gezocht van het Afghaanse Consulaat Generaal in Mashad en krijg opnieuw een ander adres, waaruit duidelijk blijkt dat aan het onderzoek een en ander schort. Daarnaast dient rekening te worden gehouden met de zeer precaire (psychische) situatie van verzoekende partij na de zelfmoord van haar echtgenoot.

6. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Een verder en grondig onderzoek dringt zich op.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 11 augustus 2017 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS